

poemul de luni

Petre Ioan Cretu

cineva îmi spunea că păpădiile au prostul
obicei de a încărunți din plictiseală

- ridică-te Lazăre tu ești Dumnezeu și biserică
ia-ți patul și te du și s-a dus
nici el nu știe unde
s-a trezit deodată așa în pustiu c-un pat în spinare și cu o mare durere în suflet
de abia se obișnuise cu moartea
mai schimba și el o vorbă
cu Dumnezeu sau cu alte persoane interesate de nimicuri

în lumea mea mofluz
fac vaporeșe din hârtie cu două etaje
și ele plutesc așa boțite și nepăsătoare prin sângele meu îngroșat
până când îmbibate deja se vor lăsa încet încet la fund
și se vor lipi de vene

nu știu cum de s-a nimerit să locuiesc mereu la ultimul etaj
poate nevoia mea de cer poate nevoia mea de aer
îmi bălângăneam picioarele deasupra orașului
cocoțat pe pervazul ferestrei înainte să sar